

ಕನ್ನಡ ಕಂಡ ಮುಖ

■ ಕನಾಡಿಗಾ ನಾರಾಯಣ

‘ಆರ್ಟಿಸ್ಟ್ ಶ್ರೀನಾಥ್ ಅವರಾ...?’ ಎಂದಾಗ, ಲೈವ್‌ನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಕಲಾಕೃತಿ ರಚನೆಯ ಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ನಖಶಿಖಾಂತ ಉರಿದುಹೋಯಿತು. ‘ನನ್ನ ನಂಬರ್‌ಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಅಂದಮೇಲೆ ನಾನು ಯಾರೂಂತ ಗೊತ್ತೂ ತಾನೇ? ಮತ್ತೇಕೆ ಫೀರಿಕೆ ಹಾಕಿ ನನ್ನ ಟೈಮ್ ವೆಸ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ?’ ಎಂದು ದಬಾಯಿಸಿದೆ. ಅತ್ತಲಿನ ದನಿ, ನಾನು ‘ಎಸ್. ಪಿ. ಸುರೇಶ್ ಯಾದವ್ ಮಾತಾಡ್ತೀರೋದು...’ ಎಂದಾಗ ನನಗೆ ಏನೆಂದು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಬೇಕೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ವಿಚಾರ ತರಂಗಗಳು ಮೂಡಿಬರಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಕೇಸ್ ಬುಕ್ಕಾಗಿರಬಹುದೇ? ಅಥವಾ ಇಂದು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಅಸಹನೆಯ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ಎಡಪಂಥೀಯರ ಹಿಟ್‌ಲಿಸ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹೆಸರೂ ಸೇರಿದ್ದು ಎಚ್ಚರಿಸಲು ಕರೆ ಮಾಡಿರಬಹುದೇ? ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಾನು ಮೌನ ತಾಳಿದ್ದರಿಂದ ಸಿಗ್ನಲ್ ಕಟ್ಟಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ಹಲೋ... ಹಲೋ... ಅನ್ನುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಇನ್ನೇನು ಇಟ್ಟೇ ಬಿಡುವರೇನೋ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಾವರಿಕೊಂಡವನಂತೆ ‘ಸರ್... ಸರ್... ನಮಸ್ತೆ ಸರ್... ಕೇಳುತ್ತಾಯಿದೆ ಸರ್... ಹೇಳಿ ಸರ್... ಪ್ಲೀಸ್...’ ಎಂದಂದು, ಅವರ ಮುಂದಿನ ಮಾತಿಗೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿದೆ. ‘ನೋಡಿ, ಕೂಡ್ಲೆ ನಮ್ಮ ಕಚೇರಿಗೆ ಬನ್ನಿ, ಮಾತಾಡ್ತೇಕಿದೆ..’ ಎಂದವರೇ, ನನ್ನ ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ಉತ್ತರದ ಸುಳಿವೂ ಕೊಡದೇ ಫೋನ್ ಇಟ್ಟೇಬಿಟ್ಟರು. ಈಗಂತೂ ಪ್ರಶ್ನಾವಳಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ನೂರಾರಾಗಿ ತಲೆ ತುಂಬ ತುಂಬಿಕೊಂಡವು.

ಆನ್‌ಲೈನ್ ಪಾಠವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಲಾರದೇ ಹೋದೆ. ಏನೋ ಒಂಥರ ತವಕ, ತಲ್ಲಣ... ಒಂದೇ ಒಂದು ಪದದಲ್ಲಿಯೇ, ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಏನಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಈ ಕಸಿವಿಸಿಯೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾವರಿಕೊಂಡು ಸಾವಕಾಶ ಹೋಗಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅವರಿಗೇ ಏನೋ ಕೆಲಸವಿರಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೇ ಬರಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನಿಸಿದರೂ, ಅದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯುವವರೆಗೂ ಏಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕಾಗದೇ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಮುಂದುವರೆಸುವುದಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಆ ರಚನೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಕೈಬಿಟ್ಟೆ. ಲೇಖಕರಿಗೆ, ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ

